

PRIM MINISTRU

125
01022019
PARLAMENTUL ROMÂNIEI
697 2018 2.15
romania2019.eu
Președinția României la Consiliul Uniunii Europene

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Legii concurenței nr. 21/1996*, inițiată de domnul deputat PSD Andrei Pop (**Bp.475/2018, L 697/2018**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea *Legii concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul prevederii situației în care decizia Consiliului Concurenței, contestată fiind în instanță, constituie titlu executoriu la data la care hotărârea instanței de judecată devine definitivă, precum și individualizarea sancțiunilor cu amendă aplicate întreprinderilor prin raportare la cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale realizată în anul aferent declanșării investigației de către autoritatea de concurență și nu la cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării faptelor (așa cum prevede norma în vigoare).

II. Observații

1. Potrivit *Expunerii de motive*, demersul legislativ este justificat de necesitatea „alinierii legislației românești la normele europene”. Se menționează faptul că *Legea nr. 21/1996* prevede că o companie poate fi sancționată cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior, sancțiunea fiind extrem de dură comparativ cu sancțiunile prevăzute de legislația altor state europene¹, unde baza amenzii se individualizează prin referire la cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale. În acest sens, inițiatorul invocă punctul 13 din Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul art. 23 alin. (2) din *Regulamentul (CE) nr. 1/2003*², potrivit căruia „Pentru a determina cuantumul de bază al amenzii care urmează să fie aplicată, Comisia utilizează valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii, realizate de întreprindere, care au legătură directă sau indirectă cu încălcarea, în sectorul geografic relevant din teritoriul SEE”.

În susținerea modificărilor propuse la art. 24 alin. (4) din *Legea nr. 21/1996*, inițiatorul arată că, în alte state membre ale Uniunii Europene³, decizia autorității de concurență devine executorie, iar amenda impusă de aceasta prin actele administrative de sancționare trebuie achitată în momentul în care hotărârea judecătorească rămâne definitivă. Aplicarea acestui model în dreptul intern, ar însemna că decizia Consiliului Concurenței ar deveni definitivă și executorie după soluționarea contestației de către Curtea de Apel sau ar rămâne definitivă prin necontestare. În opinia inițiatorului, în forma sa actuală, legea aduce atingere dreptului contravenientului de a se adresa justiției, garantat de art. 21 din *Constituție*, precum și art. 126 din *Constituție*, întrucât lipsa obligativității unui control judecătoresc asupra actului administrativ emis de către Consiliul Concurenței (respectiv, asupra deciziei de sancționare a întreprinderilor în cauză) contravine prevederilor constituționale care stabilesc faptul că justiția se realizează prin intermediul instanțelor judecătorești competente și astfel, numai după rămânerea definitivă a hotărârii instanțelor competente, decizia autorității de concurență ar putea deveni executorie.

¹ Precum, Belgia, Franța, Germania, Suedia, Anglia, Ungaria, Croația;

² al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din Tratat;

³ Precum Austria, Germania, Suedia, Anglia, Polonia;

2. Precizăm că *Expunerea de motive* nu a fost elaborată cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 31 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, după cum urmează:

- nu conține informații concludente referitoare la conținutul evaluării impactului reglementărilor propuse asupra actelor normative în materie, corelarea noilor dispoziții cu cele existente, precum și impactul socioeconomic - efectele asupra mediului macroeconomic, de afaceri și social, inclusiv evaluarea costurilor și beneficiilor;

- nu sunt informații privind consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile/asociațiile/autoritățile și specialiștii consultați și rezultatele acestor consultări.

În principal, informațiile din cuprinsul *Expunerii de motive* se referă la necesitatea alinierii legislației românești la normele europene, fără referiri la îndeplinirea procedurilor prevăzute de art. 31 din *Legea nr. 24/2000*.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii”. De altfel, „una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”. Orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, respectiv să fie clar, precis și previzibil.

În acest context, semnalăm faptul că textul propus pentru modificarea alin. (4) al art. 24, constând în includerea tezei a doua, potrivit căreia „În situația în care decizia Consiliului Concurenței este contestată în instanță, aceasta constituie titlu executoriu la data la care hotărârea instanței de judecată devine definitivă”, este neclar, lipsit de rigoare normativă și nu se înscrie în logica juridică a reglementării *Legii nr. 21/1996*. Capitolul V din lege, cu titlul „Procedura de examinare preliminară, de investigare și de luare a deciziilor” reglementează în art. 32-51 procedura emiterii deciziilor Consiliului Concurenței, precum și căile de atac împotriva acestora.

Astfel, potrivit art. 51 „(1) Deciziile adoptate de Consiliul Concurenței în aplicarea prevederilor art. 8, 13, 25 alin. (5) lit. c), art. 46 și 47 vor fi motivate și comunicate părților în termen de maximum 120 de zile de la deliberare. Deciziile Consiliului Concurenței pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare”.

(2) *Instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării deciziei atacate. În cazul amenzilor, suspendarea se va dispune doar cu condiția plății unei cauțiuni stabilite conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la creanțele bugetare.*

Prin urmare, textul propus, neclar și imprevizibil, în raport de art. 51 din *Legea nr. 21/1996*, poate crea disfuncționalități în aplicare.

Mai mult decât atât, constatăm că justificarea acestei modificări este fundamentată pe teza că soluția legislativă actuală aduce atingere prezumției de nevinovăție a contravenientului, precum și dreptului de liber acces la justiție prevăzut de art. 21 din *Legea fundamentală*.

De asemenea, ar fi afectate prevederile art. 126 alin. (1) din *Constituție*, „lipsa obligativității unui control judiciar asupra actului administrativ emis de Consiliul Concurenței (...) contravine prevederilor constituționale care stabilesc că justiția se realizează prin intermediul instanțelor judecătorești competente și astfel, numai după rămânerea definitivă a hotărârii instanțelor competente (în cazul în care aceasta este contestată în instanță de către partea interesată) decizia autorității de concurență ar putea deveni executorie”.

În plus, în legătură cu această propunere de modificare, aducem următoarele precizări:

- măsurile dispuse de Consiliul Concurenței și sancțiunile aplicate de acesta pe baza dispozițiilor propuse spre modificare sunt de natură administrativă, iar deciziile prin care autoritatea de concurență își îndeplinește atribuțiile stabilite de lege, de a constata și sancționa practicile anticoncurențiale, pot fi atacate în justiție.

Astfel, conform art. 60 alin. (6) din *Legea nr. 21/1996*, „Deciziile luate în condițiile alin. (3)-(5) pot fi atacate la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ, în termen de 30 de zile de la comunicare”.

Așadar, nu poate fi reținută motivarea inițiatorului privind încălcarea, prin norma în vigoare, a dreptului la un proces echitabil al întreprinderii sancționate ori a principiului constituțional referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, atât timp cât deciziile adoptate de Consiliul Concurenței pot fi atacate în fața unei instanțe judecătorești, în procedura de contencios administrativ, la Curtea de Apel București. Împotriva sentinței Curții de Apel București atât Consiliul Concurenței, cât și agenții economici supuși măsurilor dispuse de instanță pot formula recurs la Înalta Curte de Casație

și Justiție, potrivit *Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare*.

În ceea ce privește argumentul inițiatorului că prevederile art. 24 alin. (4) din *Legea nr. 21/1996* în vigoare încalcă prezumția de nevinovăție a persoanei sancționate, arătăm că norma cuprinsă în acest text de lege, conform căreia deciziile Consiliului Concurenței prin care se aplică amenzi sau se stabilesc taxe de autorizare constituie titluri executorii, fără vreo altă formalitate, reprezintă o derogare de la prevederile *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*. Astfel, art. 32 alin. (3) teza întâi din acest normativ prevede faptul că „*Plângerea suspendă executarea*”.

De asemenea, art. 37 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001* prevede că „*Procesul-verbal neatacat în termenul prevăzut la art. 31, precum și hotărârea judecătorească definitivă prin care s-a soluționat plângerea constituie titlu executoriu, fără vreo altă formalitate*”.

În jurisprudența sa, *Curtea Europeană a Drepturilor Omului*, pronunțându-se asupra unei cauze în care se punea în discuție încălcarea prezumției de nevinovăție motivat de executarea unor decizii fiscale înainte ca o instanță să decidă că reclamantul din cauză este obligat să le plătească, a reținut „105. Reclamantul a susținut că dreptul său de a fi presupus nevinovat a fost încălcat și de faptul că deciziile autorității fiscale privind suprataxele fiscale au fost executate înainte ca o instanță să decidă că este obligat să le plătească. 106. Curtea a reținut că nici articolul 6 și nici nicio altă dispoziție a Convenției nu poate fi considerată ca excluzând, în principiu, luarea măsurilor de executare înainte ca deciziile privind suprataxele fiscale să devină definitive. În plus, dispozițiile care permit aplicarea rapidă a anumitor sancțiuni penale pot fi găsite în legile altor state contractante. Cu toate acestea, având în vedere că executarea anticipată a suprataxelor fiscale poate avea implicații serioase pentru persoana în cauză și poate afecta în mod nefavorabil apărarea sa în procedurile judiciare ulterioare, și inclusiv aplicarea prezumțiilor din dreptul penal, statele sunt obligate să limiteze această executare anticipată în limite rezonabile care să asigure un echilibru echitabil între interesele implicate. Acest lucru este deosebit de important în cazuri precum cel în curs, în care măsurile de executare au fost luate pe baza deciziilor unei autorități administrative, și anume înainte ca instanța să fi stabilit obligația de a plăti suprataxele în cauză”. (*Janosevic contra Suediei*, hot. 23 iulie 2002).

Așadar, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a exclus posibilitatea existenței, în dreptul statelor contractante, a unor dispoziții care reglementează executarea imediată a unor anumite sancțiuni penale, însă în această situație statele sunt ținute să nu recurgă la astfel de măsuri de executare decât în limite rezonabile, pentru a se asigura un just echilibru între interesele în cauză.⁴

De aceea, prevederea cuprinsă la art. 24 alin. (4) din *Legea nr. 21/1996* nu poate fi privită ca afectând, în sine, prezumția de nevinovăție a întreprinderii sancționate, ținând seama de faptul că domeniul concurenței comportă anumite trăsături specifice, inclusiv aplicabilitatea dreptului unional și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și de împrejurarea că legea permite instanței ca, la cerere, să dispună suspendarea executării deciziei atacate, în cazul amenzilor, suspendarea urmând a se dispune doar cu condiția plății unei cauțiuni stabilite conform prevederilor *Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, cu privire la creanțele bugetare [în acest sens art. 51 alin. (2) din *Legea nr. 21/1996*⁵].

3. În ceea ce privește propunerea de modificare a sistemului sancționator aplicabil întreprinderilor, urmând ca sancțiunea amenzii contravenționale să se aplice prin raportare la „*cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale realizată în anul aferent declanșării investigației (...)*”, arătăm următoarele:

Prevederile art. 55 alin. (1) din *Legea nr. 21/1996* stipulează:
“(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi: (...).*”

În fundamentarea propunerii de modificare, inițiatorul consideră că:

- sancțiunea depășește ceea ce este necesar pentru atingerea scopului urmărit, având ca efect o restrângere excesivă a unor drepturi și libertăți fundamentale, fără a fi întrunite condițiile expres prevăzute de art. 53 din *Constituție*;

- sistemul sancționator prezent aduce atingere art. 44 alin. (8) din

⁴ Ținând seama și de calificarea autonomă a noțiunii de “acuzatie în materie penală” în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor;

⁵ Instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării deciziei atacate. În cazul amenzilor, suspendarea se va dispune doar cu condiția plății unei cauțiuni stabilite conform prevederilor *Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, cu privire la creanțele bugetare;

*Constituția României*⁶, permițând statului confiscarea averii dobândite în mod licit de către o întreprindere, din moment ce în calculul amenzii intră și venituri dobândite din activități care se situează în afara ilicitului contravențional din domeniul concurenței, normele în vigoare având ca efecte restrângerea dreptului de proprietate al persoanei sancționate;

- prevederile actuale sunt lipsite de previzibilitate, întrucât individualizarea amenzii prin raportare la cifra de afaceri realizată în anul anterior sancționării nu oferă posibilitatea întreprinderii sancționate de a putea prevedea în mod real dimensiunea concretă a consecințelor care pot decurge din astfel de acte și/sau faptele cu caracter anticoncurențial de care aceasta este acuzată.

Acest sistem sancționator a fost analizat de Curtea Constituțională pe calea controlului de constituționalitate concret *a posteriori*, pentru argumente identice celor cuprinse în *Expunerea de motive* la inițiativa legislativă analizată, acestea fiind considerate neîntemeiate de instanța de contencios constituțional: „*Regimul sancționator contravențional aplicabil în domeniul concurenței comportă anumite trăsături specifice, cum ar fi amenzile prevăzute în cuantumuri foarte ridicate, aplicabilitatea limitată a dreptului comun în materie contravențională spre deosebire de aplicabilitatea normelor comunitare și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și o individualizare a sancțiunii distinctă de cea a altor contravenții.*

În ceea ce privește încălcarea normelor de concurență, domeniul reglementat de Legea nr. 21/1996, Curtea observă că principala sancțiune este amenda.

Obiectivul amenzilor impuse în cazul încălcării normelor de concurență îl reprezintă descurajarea prin sancționarea întreprinderilor respective (descurajare cu caracter specific) și descurajarea altor întreprinderi de la adoptarea sau continuarea unui comportament care încalcă normele de concurență (descurajare cu caracter general).

În cadrul mecanismului de combatere a practicilor anticoncurențiale, dispozițiile de lege criticate stabilesc două praguri marginale în scopul calculării valorii efective a amenzii - un minimum de 0,5% și un maximum de 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării.

Stabilirea "cifrei de afaceri totală" ca și criteriu de raportare în cadrul individualizării sancțiunii, chiar dacă determină în final

⁶ *Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă;*

cuantumuri mari ale amenzii, nu poate determina neconstituționalitatea textului de lege criticat, cu atât mai mult cu cât individualizarea amenzii se face în funcție de gravitatea faptei săvârșite.

Având în vedere impactul încălcărilor regulilor de concurență, care produc consecințe grave atât economiei în ansamblul său, cât și, în mod direct, consumatorilor și celorlalte întreprinderi de pe piață, pentru a fi eficiente, sancțiunile trebuie să transmită un puternic mesaj de descurajare contraveniențelor și să fie într-un quantum necesar realizării efectului disuasiv”.

De altfel, „textul criticat prevede că sancțiunea este amenda "de până la 10% [...]", iar, potrivit art. 52 din Legea nr. 21/1996, Consiliul Concurenței - autoritatea competentă să constate și să sancționeze contravențiile prevăzute de Legea concurenței - trebuie să individualizeze sancțiunea aplicată, ținând seama de gravitatea și durata faptei și de consecințele sale asupra concurenței”. (Decizia nr. 243 din 4 martie 2008⁷, Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007⁸, Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013⁹).

Scopul sistemului de sancționare a întreprinderilor ce se fac vinovate de săvârșirea unor fapte anticoncurențiale este de a pedepsi societățile care au încălcat normele de concurență și de a le descuraja, pe acestea și pe altele, să adopte sau să continue comportamente ilicite. Or, sistemul de sancționare propus de către inițiator are ca efect atât subminarea efectului de descurajare și a condițiilor de concurență echitabile, prin impunerea unor amenzi diminuate întreprinderilor vinovate de încălcarea regulilor de concurență, cât și introducerea unor elemente variabile de care depinde stabilirea cuantumului sancțiunii - spre exemplu, ținând seama de faptul că se propune ca sancțiunea să fie de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale realizată în anul incident declanșării investigației, rezultă că, potrivit acestui sistem sancționator, finalizarea unei investigații și aplicarea sancțiunii în primul semestru al anului de referință conduce la o amendă mai mică, în vreme ce finalizarea investigației și aplicarea sancțiunii în anul următor celui în care s-a declanșat procedura de investigare poate conduce, teoretic, la stabilirea unei amenzi mai mari, fără vreo justificare rezonabilă. În acest sens, considerăm că pentru respectarea principiilor generale de legiferare baza la care se aplică minimul și

⁷ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Legea concurenței nr. 21/1996;

⁸ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996;

⁹ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996;

maximul special al amenzii contravenționale trebuie să constituie un element imutabil, iar nu unul variabil în funcție de împrejurări subiective.

În ceea ce privește propunerea ca sancțiunea amenzii, în marja de la 0,5% la 10%, să se raporteze la „cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale”, arătăm că prin Hotărârea din 27 septembrie 2006 pronunțată în Cauza T-59/02, Tribunalul Uniunii Europene a statuat că *„în cazul în care scopul amenzii s-ar limita doar la a nega profitul așteptat sau avantajul scontat, întreprinderea nu va ține seama suficient de faptul că [acest] comportament constituie o încălcare a articolului 101 TFUE (fostul articol 81 CE)[...]”*.

A privi amenda doar ca o compensare pentru prejudiciile create ar echivala cu negarea efectului descurajator pe care aceasta trebuie să-l aibă și care se referă la comportamentul viitor, dar și a caracterului punitiv al unei astfel de măsuri în legătură cu respectiva încălcare comisă. Similar, în cazul unei întreprinderi care este activă pe un număr mare de piețe și are o capacitate financiară deosebit de mare, luarea în calcul doar a cifrei de afaceri de pe piața relevantă nu poate fi suficientă pentru a asigura amenzii un efect de descurajare. Cu cât o întreprindere este mai mare și cu cât are la dispoziție mai multe resurse globale care îi permit să acționeze în mod independent pe piață, cu atât mai mult trebuie să fie conștientă de importanța rolului său în ceea ce privește buna funcționare a concurenței pe piață.

În acest context, a ține cont de cifra de afaceri totală, în scopul de a calcula cuantumul amenzii, nu duce la o amendă disproporționată”(Decizia Curții Constituționale nr. 490/2013).

În privința proporționalității sancțiunilor pecuniare, CEDO a statuat că acestea trebuie să asigure un echilibru între interesul protejat de sancțiunile respective și dreptul celor vizați de a le fi respectat „posesiunile”, în sensul pecuniar, iar nivelul sancțiunilor să corespundă severității încălcării legii;

Cu titlu de exemplu, în cauza *Tanasov împotriva României*, autoritatea vamală i-a confiscat reclamantului două lingouri de argint, în valoare de 1.000 EUR, concomitent cu aplicarea unei amenzi contravenționale de aproximativ 750 EUR, pentru nedeclararea, de către cel în cauză, a lingourilor cu ocazia tranzitării României dinspre R. Moldova spre Irlanda. CEDO a reținut că amenda era suficientă pentru a preveni repetarea unor fapte similare și că, exceptând simpla încălcare a obligației de declarare, statul nu a fost prejudiciat efectiv, având în vedere

că tranzitul nu implică achitarea de taxe vamale pentru respectivele lingouri. Aplicând aceste principii la prevederile *Legii nr. 21/1996*, este de analizat dacă raportarea sancțiunilor la întreaga cifră de afaceri a unui agent economic este disproporționată, dacă aceasta oferă mai multe bunuri sau servicii, dar încalcă regulile de concurență doar pentru un astfel de bun sau serviciu, fără ca bunul sau serviciul respectiv să fie legat pe verticală sau orizontală de celelalte bunuri sau servicii oferite de același agent economic, fără ca prețurile să fie denaturate pe piața bunului sau serviciului respectiv și fără a afecta activitatea agenților economici concurenți pe piața respectivului bun sau serviciu.

Precizăm faptul că la nivelul Uniunii Europene tendința pare a fi de majorare a limitelor de sancționare a întreprinderilor vinovate de încălcarea regulilor de concurență, prin raportare la un maxim legal (comun) care să nu poată fi mai mic de 10 % din cifra de afaceri la nivel mondial, ținând seama de faptul că efectivitatea sancțiunilor aplicate de autoritățile naționale de concurență sau de Comisia Europeană reprezintă o condiție a aplicării coerente a normelor UE în materie de concurență: „În al doilea rând, există diferențe în ceea ce privește metodologiile de calculare a amenzilor, cu un impact semnificativ asupra nivelului amenzilor aplicate de ANC. Aceste diferențe se referă, în principal, la:

(1) *amenda maximă care poate fi stabilită (maximul legal) și*

(2) *parametrii de calculare a amenzii. Aceste diferențe explică în parte de ce în prezent amenzile pot varia cu până la 25 de ori, în funcție de autoritatea competentă. Pentru aceeași încălcare se pot aplica amenzi foarte mici, ceea ce înseamnă că efectul disuasiv al amenzilor diferă în mod considerabil pe teritoriul Europei. Acest aspect a fost subliniat pe parcursul consultării publice. Este posibil ca amenzile aplicate să nu reflecte prejudiciul cauzat concurenței de comportamentul anticoncurențial. Pentru a se asigura faptul că ANC pot stabili amenzi disuasive pe baza unui set comun de parametri de bază: în primul rând, ar trebui să existe un maxim legal comun care să nu poată fi mai mic de 10 % din cifra de afaceri la nivel mondial și, în al doilea rând, la stabilirea amenzii, ANC ar trebui să aibă în vedere factorii de bază, respectiv gravitatea și durata încălcării¹⁰”.*

¹⁰ Propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie organisme mai eficace de asigurare a respectării normelor și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne http://ec.europa.eu/competition/antitrust/proposed_directive_ro.pdf

A se vedea și Hotărârea nr. 73/2017 din 12 iunie 2017 a Senatului României referitoare la propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie organisme mai eficace de asigurare a respectării normelor și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne - COM (2017) 142 final

Conform articolului 14 din propunerea de directivă, având denumirea marginală "Cuantumul maxim al amenzii": "1. Statele membre se asigură că cuantumul maxim al amenzii pe care o poate impune o autoritate națională de concurență fiecărei întreprinderi sau asociații de întreprinderi care

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Viorica DĂNCILĂ
PRIM-MINISTRU

Domnului senator **Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU**
Președintele Senatului

participă la o încălcare a articolului 101 sau 102 din TFUE nu se stabilește la un nivel mai mic de 10 % din cifra de afaceri mondială totală a acesteia înregistrată în exercițiul financiar care precedă decizia.

2. în cazul în care încălcarea săvârșită de o asociație de întreprinderi privește activitățile membrilor săi, cuantumul maxim al amenzii nu se stabilește la un nivel mai mic de 10 % din suma cifrelor de afaceri mondiale totale ale fiecărui membru activ pe piața afectată de încălcarea săvârșită de asociație. Cu toate acestea, răspunderea financiară a fiecărei întreprinderi privind plata amenzii nu poate depăși suma maximă stabilită în conformitate cu alineatul (1) ”.